

1R PREMI POESIA ADULTS

Obra: 182 Filagarses

Autora: MARIONA ESQUIROL GELABERT

FILAGARSES

Viatger ella deixà totes les paraules enrere,
perquè ja se sap:
les paraules embafen l'ànima però deixen el ventre buit.
I encara se'n recorda de les primeres passes,
i de les petjades poc profundes sobre terra moll.
Però si tot fuig en silenci a la voreta del camí,
si a l'andana del vespre fred desfilen, llunyanes,
totes les ombres d'aquells dies efímers,
queda ben poca cosa.
Antany li varen prometre
que arribarien els migdies plàcids i les hores dolces,
I ara només li resta un paisatge petit en un racó dels ulls,
cendres, fum i boira d'aquell horitzó perfecte
desdibuixat a cada passa,
inabastable per cap desig.
Com l'oblit plana sobre la memòria,
Dels anys el vent s'endú la pell morta.
Li varen prometre tantes coses, viatger.
Li digueren que l'endemà era inescrutable,
que un vel de bonança era el teixit del proper cel,
que els somnis no morien al capçal del llit,
que l'amor era nu i transparent als ulls de l'ànima,
I la pluja era dolça.
Ara una porta tancada li barra el pas,
li deixa les mans buides,
algú s'emporta totes les esperances fresques,

Ajuntament de
Sant Just Desvern

i li cau, feixuc com una llosa, el món als peus,
en una terra àrida de camins i dreceres a enlloc.

La franquesa refreda els dits
i cal posar l'alegria a les butxaques;
cal tornar a viure somniant un després,
nuant passes d'un "potser"
tan belles, tan perfectes.

Tal vegada era dolça la pluja llavors,
quan ella era encara el joier d'un cor tendre;
ara les llàgrimes couen unes galtes tèbies.

I avui surt el sol com una promesa cruel
sobre els pocs núvols que agonitzen,
estesos en un cel massa blau
cru i tangible,
vidre roent d'una finestra tancada.

Un sol que, implacable, ha dissipat la boira
i deixat sec el carrer més ombrívol,
li apunyala els ulls fins a tancar-los,
pels rajos colpejats, i errívols,
si ara ploren només mullaran un tros de terra seca.

I quan la vegis,
si s'esfuma entre el paisatge, viatger,
si d'hores mortes i pollanques buits fuig sota la plana daurada,
hora preciosa quan s'escau el darrer moment,
deixa-la plorar viatger,
quieta i mansa,
les filagarses de l'últim pensament.